

Justis- og beredskapsdepartementet

Innspill til regjeringens arbeid med ny opptrappingsplan mot vold og overgrep mot barn og vold i nære relasjoner

Det vises til invitasjon til innspillsmøte 9. mars, avholdt 28. mars i år. Reform overså dessverre invitasjonen. Vi takker departementet for å anledningen til å avgi dette skriftlige innspillet.

Vi organiserer vårt innspill i tråd med innsatsområdene:

1. Forebygging
2. Bistand og beskyttelse
3. Straffeløpfølging
4. Helhetlig og samordnet politikk

Generell kommentar

Utgangspunktet til alt arbeid mot vold i nære relasjoner bør være at alle skal ha hjelp uavhengig av kjønn, alder, seksuell orientering, etnisitet eller andre forhold. Om du tilhører en liten eller stor gruppe skal ikke begrense deg fra å få hjelp.

Likevel vet vi at dette ikke alltid er tilfelle. Mange gutter og menn som er utsatt for vold og overgrep blir ikke tatt på alvor av hjelpeapparatet, fordi de har feil kjønn. Skeive kvier seg for å benytte det etablerte hjelpeapparatet fordi de opplever å ikke passe med de heteroseksuelle beskrivelsene av vold i nære relasjoner. Transpersoner faller utenfor hjelpetilbud fordi helsevesenet og krisesentrene skiller utsatte og pasienter etter kjønn.

Reform forventer at regjeringen i opptrappingsplanen både tar tak i språk, strukturer og forskning for å sørge for hjelp til alle, slik at forhold som i praksis er bagatelliseringer av menn som utsatte kan opphøre.

Vi vil også påpeke at samtlige plandokumenter fra Justis- og beredskapsdepartementet som omhandler vold i nære relasjoner benytter formuleringer der kvinner og menn sammenliknes, og vold mot menn minimeres. Praksis fra departementet medfører at menns posisjon som voldsutsatte bagatelliseres. Vi kan vise dette ved et eksempel.

Slik innledes «Frihet fra vold: regjeringens handlingsplan for å forebygge og bekjempe vold i nære relasjoner 2021–2024»:

«Vold i nære relasjoner utgjør en av de største barrierene for å nå målet om likestilling. Både kvinner og menn utsettes for vold i nære relasjoner, *men kvinner er i større grad enn menn utsatt for alvorlig og gjentatt vold.*» (Vår utheving, s. 14)

Å rangere voldsutsatte med et begrep som «i større grad» er direkte feil. Enten er en person utsatt for alvorlig og gjentatt partnervold, eller så er hen det ikke. Hvis man har behov for rangere, kan man si at kvinner er *oftere* utsatt eller *har en høyere sannsynlighet* for å bli det. Det er i denne sammenhengen relevant å vise til at 10 menn er drept av en kvinnelig partner de siste 10 årene. Vold kan ikke bli mer alvorlig enn det.

En slik begrepsbruk som vist til over, vil forplante seg videre fra et departement til kommuner og i hjelpeapparatet, som naturlig vil gjenta den samme uklare og bagatelliserende språkbruken.

Vi ber departementet foreta en språklig gjennomgang av dokumenter om vold i nære relasjoner, med sikte på å rense dem for uheldige formuleringer, slik at alle voldsutsatte kan oppleve seg sett og tatt på alvor, uavhengig av kjønn.

1. Innspill til forebygging

Voldsförebygging må starte tidlig, og bør skje nasjonalt

Vi gir fortsatt barna våre en oppvekst der skadelige kjønnsrollemønstre videreføres. Små barn behandles ulikt etter kjønn i barnehage og barneskole. Det er mer greit at gutter slåss, enn at jenter gjør det. Det aksepteres i liten grad at gutter vil kle seg og leke som jenter gjør, og omvendt. Dette stereotype mønsteret fortsetter i ungdoms- og videregående skole, og former ungdom i konforme bokser. Handlingsalternativene er særlig trange for gutter. Det å stikke seg ut, være skeiv eller kle seg annerledes fører til isolasjon og ensomhet, og tøffhet og vold blir en overlevelsesstrategi for mange. Vi ser det samme i idretten og i andre sammenhenger, som i utelivet og på julebord, der vold mellom menn ikke sjelden oppleves som «normalt».

Det er svært viktig at ansatte i oppvekstsektoren lærer opp i såkalt normkritisk tenkning, ikke minst når det gjelder å forebygge vold. Arbeidet må begynne i barnehagen. Opplæring i grenser, kjæresteskap og voldsforståelse må inn i skolens læreplan. Det må fortsatt gis støtte til prosjekter som arbeider forebyggende blant barn og ungdom. Fra 2014 til 2022 har Reform gjennomført undervisning for ungdom og foreldre om voldsfrie kjæresteforhold, i [prosjektet Stopp kjærestevolden](#). Det er Reformers erfaring at både ungdom og foreldre etterspør arenaer der de kan få kunnskap om og diskutere vold, seksualitet og kjæresteforhold.

Selv om det er mange aktører som per i dag har prosjekter om seksualitet og vold og som tilbyr undervisning, er det trolig likevel et mindretall av ungdommer og foreldre som nås av tilbudene. Her er det behov for nasjonale tiltak som sikrer et godt tilbud til alle.

Det bør settes som mål at prosjektbaserte forebyggende programmer på sikt oppsummeres og evalueres, med tanke på å etablere permanente nasjonale tilbud i oppvekstsektoren i regi av, eller finansiert og kontrollert av, det offentlige.

Ikke-samtykkende bildedeling

Ungdom deler nakenbilder seg imellom. Ikke-samtykkende bildedeling er blitt et stort problem. Det finnes en relativt omfattende forskningsinnsats som ser på hvordan kvinner opplever dette fenomenet, og dette gjenspeiles også i medias fokus ([Hunehall Berndtsson, 2021](#)). Flere studier har imidlertid vist at like mange gutter og menn opplever ikke-samtykkende bildedeling som kvinner ([Madigan, et al., 2018](#)). De få kvalitative studiene om gutter og menn framhever at menn opplever mange av de samme konsekvensene som kvinner, i form av følelser av hjelpeløshet, selvklandring og isolasjon. I en fersk studie var et av nøkkelfunnene at guttene ikke ville snakke med politiet, fordi de antok at politifolkene ikke ville se dem som ofre, men i stedet ville tro at det var dem selv som hadde sendt nakenbilder i utgangspunktet ([Mehr, 2022](#)).

Det er viktig å nyansere oppfatningen av ikke-samtykkende bildedeling, slik at relevante aktører på feltet blir gjort oppmerksom på at også unge gutter opplever denne formen av internettrelatert vold.

Fra et forebyggende perspektiv er det også viktig å se etter gode teknologiske løsninger. Dette inkluderer bruk av verktøy som [Stopnccii.org](#), der algoritmer benyttes for å tilordne en unik «hash-verdi» til et bilde. Dette blir ofte referert til som et 'digitalt fingeravtrykk'. Nettsiden deler denne verdien med partnerselskaper slik at de kan hjelpe til med å oppdage og forhindre bildene fra å bli delt på nettet, og å slette bilder som allerede er delt. ([stopnccii.org, 2023](#)).

Skolehelsetjenesten

Gutter går i langt mindre grad enn jenter til helsesykepleier på skolen. Å oppsøke hjelp for helseplager, følelsesmessige utfordringer eller seksuelle problemer er viktig for å lære seg å snakke om vanskelige ting. Om dette ikke skjer, kan vold (både overfor andre, og selvpåført vold og selvmord) bli resultatet. Skolehelsetjenesten må styrkes, de ansatte må gis en bedre opplæring i normkritisk tenkning og gode eksempler på hvordan skolehelsetjenesten kan innrettes slik at gutter benytter seg av den, må oppsummeres og spres, slik at de kan tas i bruk i skoler over hele landet.

Barn og ungdom bør også kunne gå til skolehelsetjenesten for hjelp til sinnemestring og følelsesregulering – før de utvikler et voldsproblem. For at tjenesten skal kunne gi slik hjelp er det trolig behov både for en kompetanseheving og en endring i tenkningen rundt disse tjenestenes beskaffenhet og innretning, slik at denne typen hjelp kan bli ansett som en naturlig del av skolehelsetjenestens tilbud.

2. Bistand og beskyttelse

Hjelpeapparatets kunnskapsgrunnlag

Kunnskapsgrunnlaget som hjelpeapparatet benytter i arbeidet mot vold i nære relasjoner bygger i stor grad på feministisk orientert voldsforskning. Dette inkluderer

blant annet begrepet «intim terror», som tidligere ble omtalt som «patriarkalsk terror». Vi har begrenset med forskning om den volden som kvinner utfører i sine nære relasjoner, og den kunnskapen vi har er det mange i hjelpeapparatet som ikke kjenner til.

Kvinnens grunnlag for makt og dominans over menn er ofte annerledes enn menns over kvinner. Kvinnens maktbaserte dominans knyttes ofte til nærhet og omsorg til barn, og til det å ha et psykologisk overtak. Ikke sjelden kan et maktgrep også være å benytte seg av hjelpeapparatets ofte fordomsfulle forforståelse av at det som regel er mannen som er voldsutøver (Lien, Staalesen, Lorentzen og Ekenstam, 2017).

Omfangsundersøkelser viser at mødre nesten like ofte som fedre utøver grov vold mot sine barn. I 2014 gjorde Solveig Bergman og Anja Emilie Kruse en intervjustudie og forskningsgjennomgang om mødres vold mot barn. I rapporten «Jeg kan jo ikke kalle det noe annet enn vold» konkluderer de blant annet med at når det gjelder voldsforekomst er det påfallende lite nordisk forskning som spesifikt tematiserer mødres vold. De forklarer dette med at fokuset i stor grad har vært på volden mannlige voldsutøvere bruker mot partner.

Reform har i en årrekke hatt samtaler med menn som lever med partnere som mishandler dem. En betydelig andel av disse rapporterer å være selvmordsnære. Ofte er mennene også utsatt for fysisk vold, i tillegg til psykisk vold og bruk av kontrollstrategier. Her ser vi at selv om den fysiske volden i seg selv har et stort skadepotensialt, så framstår ofte ikke dette som avgjørende for mannens situasjon. Det er den psykiske volden og bruken av kontrollstrategier som er mest ødeleggende for dem.

I den nye omfangsundersøkelsen fra NKVTS (2023) går det også fram at kontrollerende atferd oftere er en del av bildet for menn, enn for kvinner utsatt for partnervold. Av personer utsatt for partnervold med stort skadepotensial har 73 prosent menn og 59 prosent kvinner vært utsatt for tre eller flere former for kontroll fra partner.

NKVTS-undersøkelsen viser ikke hvor stor andel av dem som er utsatt for det undersøkelsen omtaler som «mindre alvorlig fysisk vold» fra partner (13 prosent kvinner og 15 prosent menn), som samtidig er utsatt for kontrollstrategier. Dette ville være interessante tall, og at disse ikke finnes viser en klar mangel i undersøkelsen.

Oppsummert: For å kunne avdekke vold som er utført av kvinnelige voldsutøvere har hjelpeapparatet behov for mer forskning og kunnskap. Herunder, økt kunnskap om psykisk vold og bruk av kontrollstrategier.

Krisesentertilbudet

Det norske krisesentertilbudet har etter loven vært for alle siden 2010. Det er langt igjen før dette er en realitet. Fortsatt er det flere kommuner som ikke har et eget tilbud til menn, mens mange andre har lite tilrettelagte eller sterkt mangelfulle tilbud. Dette gjelder også tilbudet for personer i lhbt-kategoriene.

Krisesentrene er skapt av og for kvinner, og i mange kommuner henger det fortsatt igjen en kultur for å opprettholde ideen om kvinner som det mest «verdige» offeret. Fortellingen om kjønnsforskjeller i omfanget av utsatte, skygger også for realiteten om at alle som lever med mishandling er sårbare og skal ha hjelp – uavhengig av hvilket kjønn de tilhører eller identifiserer seg med.

Krisesenterloven ble evaluert i 2014. Erfaringen med et delt krisesentertilbud for kvinner og menn, viser at dette ikke er en heldig måte å organisere tjenesten på. Reform har de siste fem årene gjennomført kartleggings- og veiledningsprosjektet «Menn også!» (Konfliktrådet). Vår erfaring er at krisesentrene gjør en stor innsats for å forbedre seg, men at det også gjenstår mye arbeid for at menn og skeive skal ha et fullverdig krisesentertilbud. Her er det viktig å understreke at ressursene og vilkårene krisesentrene gis fra kommunene til å nå sine mål ofte er mangelfulle.

Flere krisesentre med svært mangelfulle botilbud til menn forteller oss at de kvier seg for å synliggjøre tilbudet, fordi de da i neste omgang må avvise henvendelser. Andre krisesentre som kan tilby et fullverdig botilbud til menn, også når det gjelder fedre med barn, opplever at tilbudet i begrenset grad benyttes, fordi det ikke er kjent. Historiene vi mottar, er at mange krisesentre ikke opplever verken å ha, eller kunne ta, oppgaven med å informere bredt om tilbudene, i sitt mandat og i sine budsjett. Dette bekreftes i studien «Den mannlige smerte», som viser at bare halvparten av hjelperne i kommunen faktisk kjenner til at krisesentrene har et tilbud til menn.

Man skulle tro at slike graverende forhold var gjenstand for prioritering i kommunale handlingsplaner mot vold i nære relasjoner. Vi har kartlagt over 50 kommunale handlingsplaner, og kan konstatere at dette ikke er tilfelle. Når kommunene ikke sender tydelige signaler om at krisesentrene er for alle, og ikke bare for kvinner og barn, så oppfattes dette ikke.

Dette bekreftes også av Reformundersøkelsen. I 2020 spurte vi et representativt utvalg av befolkningen om kjennskap om blant annet krisesentertilbudet til menn. Den viste at bare 4 av 10 (41 %) kjente til at menn med barn utsatt for vold kan oppsøke krisesentre på lik linje med kvinner. Så få som 3 av 10 (31 %) visste at tilbudet også gjelder for menn *uten* barn. Den allmenne kunnskapen om eksistensen av krisesentrenes hjelpetilbud til menn, var også lavere blant menn enn den var blant kvinner.

Det er også grunn til å tro at informasjon om krisesentrenes tilbud til menn mange steder ikke foreligger på andre språk enn norsk, eventuelt med tillegg av på engelsk. Dette øker terskelen for en stor gruppe voldsutsatte for å ta kontakt.

Vi vil i tillegg peke på at kommunenes prioriteringer av krisesentertilbudet er svært ulikt, og at de kommunale handlingsplanene mot vold i nære relasjoner ofte er mangelfulle og uten tilstrekkelige midler.

Forsøket som nå gjøres ved Romerike krisesenter, der menn og kvinner gis tilbud under samme tak, vil gi viktige erfaringer og ny kunnskap. Vi forventer at dette vil inngå som et sentralt saksgrunnlag i arbeidet med revisjon av krisesenterloven.

Istanbulkonvensjonen og krisesentrene

Med Grevio-rapporten fra Europarådet er det skapt et viktig press for å sikre kvinners krisesentertilbud. Vi er blitt gjort klar over at samiske kvinner, kvinner i aktiv rus og kvinner med nedsatt funksjonsevne har et mangelfullt tilbud i dag. Dette må det selvsagt gjøres noe med. Det er samtidig et problem at utsatte menn med tilsvarende behov ikke inngår i kravene til Norges oppfølging av Istanbulkonvensjonen.

På grunnlag av blant annet dette, frykter Reform at mannlige målgrupper blir utelatt fra det viktige arbeidet med å fremme kvaliteten i krisesentertilbudet. Inkludert i vår bekymring er om dette ivaretas godt nok i den kommende revisjonen av krisesenterloven.

Vi stiler oss derfor positive til at regjeringen nå sier at den vil følge opp Istanbulkonvensjonens krav for alle, uavhengig av kjønn.

«Istanbulkonvensjonen omfatter hovedsakelig former for vold som bare kvinner opplever, eller som kvinner opplever oftere enn menn. Menn blir også utsatt for noen former for vold som omfattes av konvensjonen, herunder vold i nære relasjoner. *Norge følger derfor konvensjonens oppfordring om å gjennomføre bestemmelsene for alle utsatte for vold i nære relasjoner.*»

(Frihet fra vold: regjeringens handlingsplan for å forebygge og bekjempe vold i nære relasjoner 2021–2024, s. 15, vår utheving)

Vi forventer at dette blir fulgt opp i praksis, ved at også de individuelle behovene menn måtte ha for et krisesentertilbud blir undersøkt og tilrettelagt for. Dette er det allerede krav om i dagens krisesenterlov, men kravet er i liten grad fulgt opp. Menn utsatt for vold sitt krisesentertilbud avledes i realiteten fortsatt av kvinners behov.

Manglende kunnskap i psykiatri, rusbehandling og fengselsvesen

Undersøkelser viser at en høy andel av pasientene i psykisk helsevern og tverrfaglig spesialisert rusbehandling har opplevd eller står i voldelige relasjoner, eller har opplevd overgrep. Dette er også tilfellet blant innsatte i norske fengsler og sikringsanstalter.

Kompetansen blant de ansatte i disse tjenestene er gjennomgående lav på dette området. Både avdekking, varsling og behandling av volds- og overgrepserfaringer står langt tilbake for det som er behovet. Det er også et problem at det finnes lite forskning på dette.

Arbeidet med overgrep og vold i nære relasjoner i psykiatrien, rusbehandlingen og fengslene må derfor inngå i en ny opptrappingsplan.

3. Straffeforfølgning

Behov for språklig opprydding

Forskning viser at overgrep mot gutter og menn er særlig underrapportert hos politiet (Kimerling m.fl., 2002). Dette er også Reforms erfaring. Menn venter i gjennomsnitt 20 år før de forteller noen at de er blitt utsatt for seksuelle overgrep (Easton, Saltzman, & Willis, 2014). Dette kan henge sammen med forventninger vi har til mannsrollen, som typisk innebærer at en mann skal være sterk, initiativrik og uavhengig. Denne typen mannsroller står i sterk kontrast til hvilke forventninger vi har til det å være et offer, som gjerne handler om at man skal være svak og forsvarsløs (Christie, 1986).

Slike forventninger bidrar til særlig sterke stigma og opplevelser av skam, med det resultatet at mange utsatte menn vegrer seg for å fortelle om overgrep de er utsatt for.

Overgrepsutsatte menn møtes med fordommer. Fortsatt er det slik at mange tror at menn *ikke kan* bli utsatt for overgrep fra kvinner (Turchik & Edwards, 2012). Dette kan vi også se gjenspeilet i dagens tekst i straffeloven § 292. Minstestraft for voldtekt til samleie mv.

«Straffen er fengsel fra 3 inntil 15 år dersom voldtekten som nevnt i § 291 omfattet:

- a. innføring av penis i skjede- eller endetarmsåpning,
- b. innføring av penis i fornærmedes munn,
- c. innføring av gjenstand i skjede- eller endetarmsåpning [...]

Selv om lovteksten kanskje ikke har som formål å utelukke at menn kan bli utsatt for overgrep fra kvinner, viser en begrepsbruk som «innføring av penis» til en forståelse av at det bare er menn utfører overgrep. En slik ordbruk usynliggjør menn som ofre.

Dagens lovttekster benytter også gjennomgående mannlige ordformer når personer som utsetter andre for overgrep omtales, ved bruk av ord som «gjerningsmann» eller pronomenet «hans».

Det vises i denne sammenheng til Straffelovrådets utredning (NOU 2022: 21 Strafferettslig vern av den seksuelle selvbestemmelsesretten. Forslag til reform av straffeloven kapittel 26), som foretar en god språklig opprydding på dette feltet. Se også [Reforms hørings svar](#) til denne utredningen.

4. Helhetlig og samordnet politikk

Et problem blant som blant annet er framhevet av Professor May-len Skillbrei er at vi setter inn forskning og tiltak primært mot de aktørene vi har sympati for. Aktørene som forårsaker problemene gjør vi langt mindre med. Det er et relevant spørsmål å

stille om vi ikke burde rette en sterkere innsats mot dem som utøver vold, for slik å ha mer i verktøykassen for å forhindre at vold og overgrep skjer, framfor å straffe dem i etterkant av lovbruddet.

Behov for en helhetlig politikk for utøvere av vold

Reform savner et helhetlig og tilgjengelig tilbud til ulike typer utøvere av vold i nære relasjoner. Det er utviklet omfattende og gode sinnemestringsprogrammer fra Alternativ til Vold, Brøset og Reform (ikke lenger i bruk). Det nevnes også at behandlingstilbudet detfinneshjelp.no ganske nylig er etablert for personer med seksuell interesse for barn.

I tillegg til å redusere sannsynligheten for nye voldshendelser innebærer tiltakene et viktig korrektiv, og beskrivelser av en nødvendig omstrukturering av hvordan hjelpeapparatet og befolkningen tenker om vold. Ansvar er hos voldsutøver, og det er voldsutøver som må endre sin tenkning og sitt handlingsmønster.

Det nasjonale tilbudet om sinnemestring må utbygges, slik at det sikres et reelt likeverdig tilbud i hele landet. I dag er sinnemestringstilbudet ved familievernnet ofte avhengig av enkelte ressurspersoner, og det er derfor også sårbart når disse slutter. Reform får stadig henvendelser fra barnevern, psykologer, familievernkontorer og personer som selv ønsker hjelp, som tyder på at tilbudet ikke på lang nær er så godt utbygget som det burde ha vært.

Sinnemestringstilbud er i svært liten grad tilpasset kvinnelige voldsutøvere generelt, og særlig er det i liten grad innrettet mot utøvere av psykisk vold. Resultatet er at det er mange voldsutøvere som står uten et tilbud, og som heller ikke blir fanget opp som dette.

Et meget relevant spørsmål å stille, er også hvorfor vi ikke har et eget program for personer som har begått voldtekt. I første rekke kunne et slikt program være gjenstand for et forsøksprosjekt.

Behov for forskning om hvordan vil stiller spørsmål til om vold til gutter og menn.

Om ikke menn forteller om å bli utsatt for voldtekt til hjelpeapparatet eller i undersøkelser, hva skal vi da gjøre? I påsken var det mange av oss som så kriminalserien «Hendelser ved vann» på NRK. I serien hjelper den voksne kvinnen Ylja den 17 år gamle Johann å flykte til Norge.

Ylja tvinger Johann til sex ved gjentatte anledninger. Blir dette tenkt på som voldtekt av oss som så det, altså den jevne tv-seer? Og hva med den unge mannen selv, Johann - ville han kunne klare å definere det han ble utsatt for som voldtekt? At han fikk seksuell respons og utløsning som følge av overgrepene, gjør det helt sikker ikke lettere å klargjøre slike ting for en som er utsatt.

Mange har fremdeles en forestilling om at gutter og menn ikke kan voldtas, og hvert fall ikke av en kvinne. Det gjelder i høy grad også menn selv. Dette har alvorlige negative konsekvenser for gutter og menn, og det rammer både heterofile, homofile og bifile menn og transpersoner.

Hvordan vi skal få gutter og menn til å fortelle om voldtekt er et spørsmål det trengs forskning på. Her tipses om at Storbritannia har hatt en liten, men aktiv forskergruppe på fenomenet «forced to penetrate». Dette kan være et sted å hente inspirasjon til et slikt arbeid. Se også [Reforms innspill til Voldtektstutvalget](#).

*

Vi ønsker departementet lykke til i det videre arbeidet med opptrappingsplanen, og bidrar gjerne med vår kompetanse også i det videre dersom det er ønske om det.

Oslo, 21. april 2023

Are Saastad /s/
daglig leder

Ole Bredeesen Nordfjell
fagsjef

Noen kilder:

- Bullock, C.M., & Beckson, M. (2011). Male victims of sexual assault: phenomenology, psychology, physiology. *Journal of the American Academy of Psychiatry and the Law Online*, 39(2), 197-205. Hentet fra <http://jaapl.org/content/39/2/197>
- Christie, N. (1986). The ideal victim. I E. A. Fattah, From crime policy to victim policy: Reorienting the justice system (ss. 17-30). London: Macmillan.
- Easton, S.D., Saltzman, L.Y., & Willis, D.G. (2014). «Would you tell under circumstances like that?»: Barriers to disclosure of child sexual abuse for men. *Psychology of Men & Masculinity*, 15(4), 460-469. doi: 10.1037/a0034223
- Kimerling, R., Rellini, A., Kelly, V., Judson, P.L., & Learman, L.A. (2002). Gender Differences in victim and crime characteristics of sexual assault. *Journal of Interpersonal Violence*, 17(5), 526–532. doi: 10.1177/088626050201700500
- Lov om straff (straffeloven) - Kapittel 26. Seksuallovbrudd. Lovdata. (u.å.). Hentet 12. april 2023, fra https://lovdata.no/dokument/NL/lov/2005-05-20-28/KAPITTEL_2-11#%C2%A7309
- Turchik, J.A., & Edwards, K.M. (2012). Myths about male rape: a literature review. *Psychology of Men & Masculinity*, 13(2), 211-226. doi: 10.1037/a0023207